

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoPr/4/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6413209091
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Gandžala, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6413209091.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a členov senátu Mgr. Kataríny Katkovej a JUDr. Amy Odalošovej, v právnej veci žalobcu P. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XX, XXX XX E. S., právne zastúpeného JUDr. Jánom Paučom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Námestie Matice slovenskej 6, 965 01 Žiar nad Hronom, proti žalovanému Detský domov Maurícius, so sídlom Dolná 49/21, 967 01 Kremnica, právne zastúpenému JUDr. Viktorom Šurkom advokátom, Advokátska kancelária so sídlom SNP 120, 965 01 Žiar nad Hronom, o určenie neplatnosť výpovede a o určenie trvania pracovného pomeru, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 4Cpr/2/2013-93 zo dňa 05. 03. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia vo výške 83,87 Eur, na účet, resp. k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. Viktora Šurku, advokáta, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

odôvodnenie:

Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“, resp. „prvostupňový súd“) rozsudkom zo dňa 05. 03. 2013 žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že výpoveď zo dňa 25.03.2013, ktorá mu bola daná žalovaným - Detský domov Maurícius, Dolná 49/21, Kremnica je neplatná a jeho pracovný pomer trvá naďalej podľa pracovnej zmluvy, v plnom rozsahu zamietol (prvý výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania (predstavujúce trovy právneho zastúpenia) vo výške 936,01 Eur, na účet jeho právneho zástupcu, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (druhý výrok).

V odôvodnení rozhodnutia okresný súd konštatoval, že žalobca sa (prostredníctvom právneho zástupcu) žalobou doručenou dňa 26. 07. 2013 domáhal určenia, že výpoveď zo dňa 25.03.2013, ktorá mu bola daná žalovaným - Detský domov Maurícius, Dolná 49/21, Kremnica (ďalej aj „výpoveď“), je neplatná a jeho pracovný pomer trvá naďalej podľa pracovnej zmluvy. Ako dôvod neplatnosti výpovede uviedol, že táto mu nebola doručená a o jej existencii sa dozvedel až z trestného spisu. S výpoveďou nesúhlasil a žalovanému oznámil, že trvá na ďalšom zamestnaní. Vzhľadom na postup žalovaného a na predchádzajúce súdne konanie považoval výpoveď za tendenčnú a preto podal predmetný návrh a žiadal, aby mu bolo v plnom rozsahu vyhovené.

V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia okresný súd uviedol, že z vykonaného dokazovania nie je sporné, že účastníci mali uzatvorenú pracovnú zmluvu z 23. 06. 2009, na základe ktorej bol žalobca prijatý do pracovného pomeru, na dohodnutý druh práce „K. V.“. V predchádzajúcom súdnom konaní bolo určené, že sa jedná o pracovný pomer na dobu neurčitú. Žalovaný dňa 25. marca 2013 dal žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru (č.l. 10 spisu), a to z toho dôvodu, že na základe rozhodnutia štatutárneho orgánu zamestnávateľa, Detského domova Mauríciu, so sídlom Dolná 49/21, Kremnica, IČO: 37997734,

schváleného zriaďovateľom Ústredím práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Špitálska 8, Bratislava, IČO: 30794536, zo dňa 21.03.2013 o organizačnej zmene, boli s účinnosťou od 22. 03. 2013 zrušené dve pracovné miesta, pracovné pozície „K. V.“, teda týkalo sa to pozície, ktorú žalobca vykonával podľa pracovnej zmluvy uzavretej dňa 23.06.2009. Vo výpovedi bolo ďalej konštatované, že v dôsledku uvedenej organizačnej zmeny sa stal žalobca nadbytočný. Zároveň mu vo výpovedi bolo oznámené, že žalovaný (Detský domov Maurícius) nemá možnosť ho ďalej zamestnávať, a to ani na kratší čas v mieste, ktoré bolo dohodnuté, ako miesto výkonu práce, ani nemá pre neho vhodnú prácu v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce v znení noviel. Žalovaný ďalej vo výpovedi uviedol: „Vzhľadom na uvedené Vám dávame výpoveď z pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Pracovný pomer skončí uplynutím výpovednej doby, ktorej dĺžka je podľa § 62 ods. 3 Zákonníka práce, vzhľadom na skutočnosť, že ste v DeD Maurícius odpracovali tri roky a deväť mesiacov, t.j. dvojmesačná. Výpovedná doba začína plynúť od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede druhej zmluvnej strane a končí po dvoch kalendárnych mesiacoch, t.j. pracovný pomer skončí 31.05.2013. Výpoveď zo strany zamestnávateľa bola vopred prerokovaná s výborom ZO-OZ PŠaV pri DeD Maurícius, dňa 22.03.2013. Podľa § 76 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce (okresný súd uviedol nesprávne § 17 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce - poznámka odvolacieho súdu) v dôsledku skončenia pracovného pomeru výpoveďou, podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zo strany zamestnávateľa máte nárok na odstupné vo výške Vášho priemerného mesačného zárobku. V súlade s § 76 ods. 6 Zákonníka práce, Vám bude odstupné vyplatené po skončení pracovného pomeru, v najbližšom výplatnom termíne, určenom na výplatu mzdy.“ Výpoveď podpísal riaditeľ S.. N.W.. Na tomto listinnom dôkaze - výpovedi z pracovného pomeru, je poznamenané, že „Zamestnanec odmietol výpoveď prevziať 25. 03. 2013“ a toto potvrdili svojimi podpismi K.. A. L., D. H. a S.. M. N.. Vzhľadom na to, že žalobca sa domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru (§ 77 Zákonníka práce), sa okresný súd v prvom rade zaoberal skúmaním existencie podmienok, ktoré by mali za následok platnosť resp. neplatnosť výpovede. V tejto súvislosti poukázal na to, že výpoveďou môže skončiť pracovný pomer zamestnávateľ aj zamestnanec. Výpoveď musí byť písomná a doručená, inak je neplatná (§ 61 ods. 1 Zákonníka práce). Písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru alebo vzniku, zmeny a zániku povinnosti zamestnanca vyplývajúce z pracovnej zmluvy, musia byť doručené zamestnancovi do vlastných rúk (§ 38 ods. 1 Zákonníka práce). Písomnosti doručuje zamestnávateľ zamestnancovi na pracovisku, v jeho byte, alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak zamestnanec alebo zamestnávateľ prijatie písomnosti odmietne (§ 38 ods. 4 Zákonníka práce). V tejto súvislosti ďalej okresný súd uviedol, že tvrdenia žalobcu, že výpoveď mu nebola nikdy doručená, že sa o nej dozvedel len náhodou z policajného spisu, bola v priebehu dokazovania vyvrátená. Túto skutočnosť okrem žalovaného potvrdili i svedkyne H. a L.. Konkrétne potvrdili, že zamestnávateľ doručoval výpoveď žalobcovi dňa 25.03.2013 na pracovisku a poučil ho, že sa jedná o výpoveď. Žalobca teda vedel čo je predmetom doručovanej zásielky. Potvrdili aj to, že žalobca odmietol výpoveď prevziať. Na základe toho okresný súd v súvislosti s doručovaním výpovede konštatoval, že má za dokázané, že zo strany žalovaného boli dodržané všetky zákonné podmienky, pre jej riadne doručenie. Deň 25. 03. 2013, teda deň odmietnutia prijatia výpovede zo strany žalobcu, považuje za doručenie výpovede z pracovného pomeru. Následne okresný súd skúmal, či boli splnené zákonné náležitosti pre rozviazanie pracovného pomeru so žalobcom. Poukázal na to, že zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodu, ak sa zamestnanec stane nadbytočný vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa alebo príslušného orgánu o zmene jeho úloh, technického vybavenia alebo o znížení stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce alebo o iných organizačných zmenách (§ 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce). Podmienkou použitia tohto výpovedného dôvodu je organizačná zmena u zamestnávateľa, nadbytočnosť zamestnanca a príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou zamestnanca. V tejto súvislosti konštatoval, že žalovaný dokázal, že dňa 21. 03. 2013, prijal rozhodnutie o organizačnej zmene v Detskom domove Maurícius (č.l. 45 spisu), v ktorom je uvedené, že „s účinnosťou od 22. marca 2013 sa rušia dve pracovné miesta na pozíciu „K. V.“ v organizačnej štruktúre Detského domova Mauríciu v Kremnici, s účinnosťou od 01.06.2013 zriaďuje pracovné miesto na pozíciu K.“ Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že „v Detskom domove Maurícius vznikla potreba zníženia zamestnancov na pozícii K. V., pre zmenu vekovej štruktúry maloletých detí, umiestnených v detskom domove. Organizačná zmena spočíva v zrušení dvoch pracovných miest na pozícii K. V., nakoľko dlhší čas neumiestňuje deti do profesionálnych rodín, a v najbližšom čase ani nebude mať možnosť ich umiestniť.“ Ďalej okresný súd konštatoval, že žalovaný dokázal, že rozhodnutie o organizačnej zmene neprijal tendenčne len vo vzťahu k žalobcovi, vzhľadom na predchádzajúci súdny spor. Predložil záznam z pracovnej porady riaditeľov detských domovov konanej v Piešťanoch, dňa 11. až 13. 03. 2013,

ktoré organizovalo Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny (č.l. 87 a nasl. spisu), kde v bode 8 bolo konštatované, že „Ústredie bude odnímať tie úväzky v detských domovoch, ktoré sú neobsadené viac ako tri mesiaca.“ Oprávnenosť organizačnej zmeny, potvrdila aj svedkyňa S.. E. H., z ústredia práce. O pripravovanej organizačnej zmene informoval riaditeľ aj na zasadnutí ZOOZ pri DeD Maurícius v Kremnici dňa 26. 02. 2013 (č.l. 12 spisu - bod 3). Žalovaný teda uniesol dôkazné bremeno a preukázal, že v čase výpovede bolo rozhodnuté o organizačnej zmene, ktorá nebola tendenčná. S organizačnou zmenou boli pracovníci oboznámení a bola vyvesená aj na nástenke. V súvislosti s riešením otázky nadbytočnosti okresný súd uviedol, že o nadbytočnosť zamestnanca ide vtedy, ak zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať prácami dohodnutými v pracovnej zmluve. Žalovaný v priebehu konania dokázal, že nemal možnosť žalobcu zamestnávať, nakoľko dlhodobo neprijímal deti pre K. V., teda pre takú prácu, ktorú vykonával žalobca. Žalovaný dokázal, že nadbytočnosť žalobcu je v príčinnej súvislosti so zrušením pracovných miest, a preto sú tu splnené aj zákonné náležitosti výpovede v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce.

Ďalej okresný súd konštatoval, že žalovaný a vypočutí svedkovia potvrdili, že výpoveď bola vopred prerokovaná so zástupcami zamestnancov, a preto je výpoveď platná aj v zmysle § 74 Zákonníka práce. Žalovaný teda uniesol dôkazné bremeno a preukázal, že pri rozvázovaní pracovného pomeru so žalobcom dodržal zákonné podmienky pre doručovanie výpovede, pre prejednanie rozhodnutia o rozvázaní pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov, ďalej preukázal, že zákonným spôsobom rozhodol o organizačnej zmene, preukázal nadbytočnosť zamestnanca (žalobcu) a príčinnú súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou zamestnanca, a preto má za dokázané, že výpoveď je platná, a preto žalobu žalobcu o určenie neplatnosti výpovede a o určenie, že pracovný pomer trvá naďalej, v plnom rozsahu zamietol.

Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil okresný súd aplikáciou ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. a žalovanému, ktorý mal vo veci úspech priznal náhradu trov konania potrebných na účelné bránenie svojho práva (ktorých výšku a spôsobu výpočtu v odôvodnení rozhodnutia presne špecifikoval) voči žalobcovi, ktorý bol v konaní neúspešný.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca (prostredníctvom právneho zástupcu) v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení odvolania uviedol, že okresný súd „nedostatočne zväžil predložené dôkazy a to najmä organizačnú zmenu z 21. 03. 2013, ktorá je iba Dodátkom k organizačnej zmene, ktorá nadobudla účinnosť 01. 03. 2013.“ Tiež neprihliadol na skutočnosť, že „nebol zamestnaný a nezastával žiadnu funkciu u žalovaného v čase údajnej výpovede ...“ Do 08. 03. 2013 bol evidovaný na úrade práce ako nezamestnaný a k jeho odhláseniu došlo spätne po vyznačení právoplatnosti predchádzajúceho rozhodnutia súdu, v čase okolo 20. 03. 2013. Mal za to, že dňa 25. 03. 2013 mu bude podľa zákona pridelená práca a vyplatená ušlá mzda a jej náhrada, nemal a nemohol mať vedomosť o zmenách, ktoré žalovaný ako jeho zamestnávateľ vykonáva. Z toho vyplýva fakt, na ktorý prvostupňový súd pri rozhodnutí opomenul prihliadať, že on (žalobca) nemohol byť dňa 26. 02. 2013 a ani v iný deň informovaný prostredníctvom vývesky či nástenky, alebo iným spôsobom o zmenách u zamestnávateľa, „nakoľko bol zákonne nezamestnaný a nepožíval status zamestnanca.“ Je tiež povážlivé, že súd pri zamietnutí jeho žaloby neprihliadal na fakt, že obe organizačnej štruktúry, teda organizačná štruktúra prijatá k 01. 03. 2013 aj k 22. 03. 2013 boli schválené v jeden deň a to 11. 03. 2013, kedy sa podľa žalovaného konala porada v Piešťanoch. Z toho vyvodil tendenčnosť konania žalovaného. Ďalej poukázal na to, že zamestnávateľ (žalovaný) v dobe výpovede, t.j. 25. 03. 2013 si nesplnil žiadnu zo svojich povinností a to najmä mu nepridelil prácu a nevyplatil mzdu ani jej náhradu. Tvrdenie žalovaného, že odmietol prevziať výpoveď je nepravdivé a zavádzajúce, pretože on nedostal výpoveď, ale Dohodu o skončení pracovného pomeru, ktorú mu však žalovaný nepredložil, ale predložil ju jeho manželke, ktorá ju roztrhla. Dokument nemal formu predloženého dôkazu výpovede. Bol zložený z troch na seba nadväzujúcich odsekov a odstavcov. Zo strany žalovaného bolo uvedené, že pokiaľ nepodpíše dohodu o skončení pracovného pomeru, „tak nevádi, na to sú tu svedkovia, aby potvrdili, že mu aj tak zrušil pracovné miesto a týmto mu doručuje výpoveď z organizačných dôvodov.“ Podľa jeho názoru, svedkyne nepotvrdili doručenie výpovede, potvrdili iba fakt, že podpísali zápisnicu o doručení výpovede, ktorú žalovaný odmietol spísať v jeho prítomnosti. Tvrdenie žalovaného, že vznikla potreba znížiť stav na pozícii K. V. pre zmenu vekovej štruktúry detí a nemá ani inú prácu vhodnú podľa dojednanej zmluvy je klamlivé a zavádzajúce a súd neprihliadol na fakt, že existuje a bola predložená platná Koncepcia, schválená zriaďovateľom žalovaného, kde je uvedené, že do roku 2015 musí umiestniť dve skupiny detí, čo je počet 16 detí. Ďalej žalobca uviedol, že skončenie jeho pracovného pomeru „nemohlo byť zákonné najmä z dôvodu,

že žalovaný nemohol Organizačnou zmenou zrušiť 2 pracovné pozície K. V., ktoré nemal vytvorené a ani nimi nedisponoval. Ich vytvorenie k 01. 03. a ich následné zrušenie k 22. 03. 2013, obe zmeny podpísané 11. 03. 2013 na výjazdovej porade je nemorálne, nie je v súlade dobrými mravmi, je vysoko tendenčné“ práve proti nemu. Okrem toho uviedol, že považuje „prvostupňový rozsudok za nezrozumiteľný a nedôvodný“. V závere odôvodnenia odvolania namietal, že absentuje spôsob vierohodného doručenia výpovede, pretože jeho manželke v inkriminovaný deň bola doručená len dohoda, ktorú roztrhala a nevie prečo tento doklad žalovaný nepredložil. Je evidentné, že tak ako zápisnica z toho dňa bola spracovaná neskôr, tak bola spracovaná aj samotná výpoveď. Žalovaný mu mohol výpoveď doručiť aj prostredníctvom pošty (doporučene). Je nelogické, aby v jeden deň mal k dispozícii dve alternatívne možnosti (dohodu i výpoveď). Spochybnil i výpoveď svedkýň, „ktoré ani nevedeli pred súdom povedať o čo ide, respektíve hovorili len to, na čom záležalo štatutárnemu zástupcovi žalovaného.“ Ide o tak závažne skutočnosti, na základe, ktorých nebolo možné vyvodiť správny právny a spravodlivý záver.

Žalovaný (prostredníctvom právneho zástupcu) v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalobcu zaviazal k povinnosti nahradiť mu trovy odvolacieho konania, predstavujúce trovy právneho zastúpenia, ktorých výšku presne špecifikoval. V súvislosti s argumentami žalobcu uvedenými v odvolaní uviedol, že pokiaľ žalobca tvrdí, že v čase výpovede nebol u neho (žalovaného) zamestnaný s odvolávaním sa na predchádzajúce konanie a s ním spojené rozhodnutia súdov (9Cpr/I/2012, 15CoPr/I/2013), je toto tvrdenie zavádzajúce. Poukázal na to, že v uvedenom konaní bolo predmetom konania skončenie pracovného pomeru žalobcu u neho (žalovaného), pričom prvostupňový súd rozhodol, že skončenie pracovného pomeru žalobcu u neho (žalovaného) je neplatné a odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu potvrdil. Obidva rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 08. 03. 2013. Ak teda nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu súdu, že pracovný pomer žalobcu skončil, jeho pracovný pomer trval bez ohľadu na to, aký postoj žalobca zaujal k trvaniu jeho pracovného pomeru. Žalobca teda nemôže tvrdiť, že sa nemohol informovať o zmenách, ktoré nastali u zamestnávateľa, pretože mal na to všetky možnosti a plné právo. Je otázne, do akej miery to využil. Ďalej žalovaný reagoval na argumenty žalobcu uvedené v odvolaní, týkajúce sa okolností doručovania výpovede. Poukázal i na to, že ak žalobca spochybňuje výpovede svedkov, ktorých sám navrhol vypočuť, považuje to za jeho účelové konanie. Svedkyne vypovedali jednoznačne pravdivo, v ich výpovediach niet takých vyjadrení, ktoré by spochybňovali priebeh udalostí o ktorých vypovedali. Pokiaľ žalobca spochybňuje spôsob doručovania výpovede, poukázal na obsah odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu, v ktorom sa jasne a zrozumiteľne vysporiadal s otázkou doručenia výpovede a kde konštatoval, že doručenie výpovede žalobcovi mal za jednoznačne preukázané. Podľa názoru žalovaného, prvostupňový súd vykonal vo veci potrebné dokazovanie, oboznámil sa so všetkými listinnými dôkazmi a vypočul navrhnutých svedkov, ako aj samotných účastníkov konania. Všetky dôkazy riadne vyhodnotil a vydal rozhodnutie, ktoré riadne podrobne odôvodnil tak po stránke vecnej, ako aj po stránke právnej.

Na základe podaného odvolania krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších právnych predpisov - ďalej len „O.s.p.“), vec prejednal v medziach daných odvolaním, v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., s použitím § 156 ods. 3 O.s.p., a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Po oboznámení sa s obsahom spisu a okresným súdom vykonanými dôkazmi odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p.) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je dostatočne podrobné, ale je i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiada so všetkými relevantnými skutkovými a právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p.

Odvolačný súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p.) preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu uvedené v odvolaní.

V prvom rade odvolací súd poznamenáva, že tvrdenie žalobcu uvedené v odvolaní, že v dobe, keď mu dal žalovaný výpoveď, t.j. dňa 25. 03. 2013 „nebol u žalovaného zamestnaný a nezastával u neho žiadnu funkciu“, je nepravdivé. Žalobca bol v tej dobe so žalovaným v riadnom pracovnom pomere, pretože v predchádzajúcom súdnom konaní (vedenom na prvostupňovom súde pod sp. zn. 9Cpr/II/2012 a na odvolacom súde pod sp. zn. 15CoPr/II/2013) bol úspešný a rozhodnutie prvostupňového súdu v spojení z rozhodnutím odvolacieho súdu v uvedenom konaní nadobudlo právoplatnosť dňa 08. 03. 2013. To, či v tej dobe i reálne vykonával činnosť pre žalovaného, nemá žiadny vplyv na existenciu jeho pracovného pomeru u žalovaného. Objektívne teda mal možnosť pohybovať sa v priestoroch zamestnávateľa (žalovaného) a teda aj možnosť oboznámiť sa s organizačnou zmenou prostredníctvom vývesky (nástenky). Odhliadnuc od toho, zo Zápisu z pracovného stretnutia s profesionálnymi rodičmi P. S. a Q. S. zo dňa 25. 03. 2013 (č.l. 13 spisu) jednoznačne vyplýva, že žalobca bol so zmenou organizačnej štruktúry a s dôvodmi jej prijatia riadne oboznámený. Argumentácia žalobcu, že organizačná štruktúra prijatá k 01. 03. 2013 a aj organizačná štruktúra prijatá k 22. 03. 2013 boli schválené v jeden deň a to 11. 03. 2013, je z hľadiska predmetu sporu irelevantná. Podstatná je skutočnosť (ktorá bola v konaní preukázaná), že k organizačnej zmene u žalovaného (t.j. u zamestnávateľa žalobcu) došlo pred tým, ako mu bola daná výpoveď, a že v dôsledku tejto organizačnej zmeny sa stal žalobca ako zamestnanec žalovaného nadbytočný, a teda, že predmetná výpoveď mu bola daná v príčinnej súvislosti sa predmetnou organizačnou zmenou a jeho nadbytočnosťou. Žalovaný preukázal objektívnu dôvodnosť prijatia predmetnej organizačnej zmeny (podrobnejšie viď odôvodnenie prvostupňového súdu) a teda v žiadnom prípade nemožno hovoriť, že táto organizačná zmena bola prijatá tendenčne vo vzťahu k žalobcovi. O takejto tendenčnosti prijatia organizačnej zmeny by sa teoreticky dalo uvažovať v prípade, ak by rozhodnutie o organizačnej zmene bolo výlučne na vôli a v kompetencii samotného žalovaného (zamestnávateľa). V tomto prípade však inicioval organizačnú zmenu spočívajúcu v zrušení dvoch pracovných miest v pracovnej pozícii K. V. zriaďovateľ žalovaného, ktorý musel následne odsúhlasiť zmenu organizačnej štruktúry. To, že predmetná organizačná zmena bola prijatá z objektívnych dôvodov a nie tendenčne vo vzťahu k žalobcovi nepriamo vyplýva i z výpovede svedkyne S.. E. H., ktorá do zápisnice spísanej na dožiadanom súde (Okresný súd Bratislava IV) dňa 20. 01. 2014 na otázku právneho zástupcu žalovaného, či má vedomosť o tom, že by zriaďovateľ žalovaného schvaľoval od marca 2013 pre žalovaného ďalšiu organizačnú zmenu, predmetom ktorej by bolo vytvorenie nových pracovných miest K. V. uviedla, že nemá vedomosť o žiadnom takomto návrhu štatutárneho zástupcu žalovaného alebo o takejto zmene organizačnej štruktúry, a ak by k takejto zmene malo dôjsť, mala by o tom vedomosť. Z toho vyplýva, že žalovaný ani v ďalšom období nepotreboval vytvoriť nové pracovné miesta K. V..

Odvolačný súd nemôže akceptovať ani argumenty žalobcu uvedené v odvolaní, týkajúce sa okolností doručenia výpovede. Okresný súd v tomto smere previedol náležité dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnej závere, že účinky doručenia výpovede žalobcovi nastali (podľa poslednej vety § 38 ods. 4 Zákonníka práce) dňa 25. 03. 2013, t.j. v deň, keď odmietol výpoveď, ktorá mu bola doručovaná priamo u zamestnávateľa, prevziať. Táto skutočnosť bola v konaní jednoznačne preukázaná jednak samotným Zápisom z pracovného stretnutia s profesionálnymi rodičmi P. S. a Q. S. zo dňa 25. 03. 2013 (č.l. 13 spisu), ale i svedeckými výpoveďami zúčastnených osôb. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal svoje tvrdenie, že vyššie uvedený Zápis (zápisnica) i samotná výpoveď boli spracované neskôr. Odvolací súd sa nestotožňuje ani ďalším argumentom žalobcu, že je nelogické, aby žalovaný mal v jeden deň k dispozícii dve alternatívne možnosti skončenia pracovného pomeru (dohodu a výpoveď). Zamestnávateľovi nič nebráni, aby si v obdobnom prípade vopred pripravil obidve alternatívy skončenia pracovného pomeru a ak pri osobnom kontakte so zamestnancom dôjde k uzavretiu dohody, výpoveď sa stane bezpredmetná, a naopak, ak nedôjde k dohode, doručí sa zamestnancovi výpoveď. Tak to bolo i v tomto prípade, keď štatutárny zástupca žalovaného vo svojej výpovedi dňa 07. 10. 2013 uviedol, že prvotne ponúkol žalobcovi a jeho manželke dohodu o rozviazaní pracovného pomeru a keď túto dohodu odmietli podpísať, predložili im výpoveď.

Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku vo veci samej podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že žalobca (prostredníctvom právneho zástupcu) doručil odvolaciemu súdu dňa 02. 05. 2016 stanovisko k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu. Keďže toto stanovisko bolo doručené odvolaciemu súdu už po vyhlásení rozhodnutia, odvolací súd naň neprihliadal.

Odhliadnuc od uvedeného časového aspektu, v stanovisku neboli uvedené žiadne zásadné okolnosti a argumenty, ktoré by mali vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu.

Žalobca napadol rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, teda de facto aj vo výroku o trovách konania. Pretože odvolací súd je (podľa § 212 ods. 1 O.s.p.) rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný i v prípade odvolania do výroku o trovách konania a žalobca v odvolaní nenamietal, resp. nespochybnil správnosť výpočtu žalovanému priznaných trov prvostupňového konania (ktoré predstavovali trovy právneho zastúpenia), odvolací súd sa týmto aspektom (výškou priznaných trov konania) nezaoberal. Skúmal len to, či na strane žalovaného existoval procesnoprávny dôvod (základ) na priznanie trov prvostupňového konania.

Z ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatnenie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V tomto prípade je nesporné, že žalovaný bol v prvostupňovom konaní plne úspešný (okresný súd zamietol žalobu žalobcu) a preto okresný súd postupoval vecne správne, keď mu v súlade s citovaným ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. priznal náhradu účelne vynaložených trov konania (medzi ktoré nesporne patrí i náhrada trov právneho zastúpenia). Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že žalobca neuviedol žiadne konkrétne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by boli relevantným dôvodom na to, aby úspešnému žalovanému náhrada trov konania nebola výnimočne priznaná (§ 150 ods. 1 O.s.p.). Z uvedených dôvodov preto odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu i vo výroku o trovách konania.

Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný a preto mu podľa § 224 ods. 1, s použitím § 142 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Toto právo si uplatnil riadne a včas v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu. Na základe tejto skutočnosti odvolací súd zaviazal žalobcu, ktorý bol v odvolacom konaní neúspešný, k povinnosti nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v celkovej sume 83,87 Eur. Uvedené trovy konania predstavujú trovy jeho právneho zastúpenia a pozostávajú z tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby a to za podanie písomného vyjadrenia zo dňa 17. 04. 2014 k odvolaniu žalobcu vo veci samej v sume 61,85 Eur (základná sadzba tarifnej odmeny určená podľa § 11 ods. 1 písm. a/, s použitím § 14 ods. 1 písm. b/ Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení Vyhlášky MS SR č. 557/2008 Z.z., ďalej len „vyhláška“), z režijnej paušálnej náhrady výdavkov za uvedený úkon právnej služby v sume 8,04 Eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a keďže právny zástupca žalovaného je platiteľom DPH, uvedené položky sa zvyšujú (podľa § 18 ods. 3 vyhlášky) o 20 %-nú DPH, teda o celkovú sumu 13,98 Eur.

Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. je žalobca povinný zaplatiť trovy odvolacieho konania žalovaného k rukám jeho právneho zástupcu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.